

Toamnă târzie

Necorupb

E toamnă târzie, copacii sunt goi,
văd frunzele-n parc răscolite de vânt,
se-adună sub banca pe care-amândoi
lăsam să dispară un sfânt jurământ.

Pe cer se revarsă nori de zăpadă,
se simte-nserarea plutind printre tei,
în parcul pustiu nu-i nimeni să vadă
că încă te-aștept rătăcind pe alei.

Mă-ndrept către casă, ajung ostenit,
pun lemne în vatră pe jarul încins,
în jocul de flăcări un dor răzvrătit
dispare-mpreună cu gândul învins.